

Muusust juustust meie teame, sulda ta
ommad lapsed öppetand, enne kui ta hing-
ge heitend — råkigo se just sedda, mis ta
hingehoitmisest aias sündund. Eest kui ta
halkas surrenta, siis se sõnud läis ülle
küla, kui kella heal — ja seikide läed loid-
risti, rõmustumist temma hingelise välitudes;
nenda temma wagga ellu olli iggaühel sõ-
dame peale hukkand. Egga seland temma
sepärrast feddagit, lusti piddamast — aga
hääbematta asio ta ei fallind, ja igga pat-
to assi aias tedda valjo sammale. Temma
süddame ette kaedas mitte vildets omnia
hääda, ja temma üksse lämbe ülle astus
mitte furio, sedda temma nou ja sanna
rõmustersid — mitte vörüs pattust, tem-
ma waggadust tähhele pannes. Werre
polest ta olli uusina viibhaga; agga Jum-
malat fartes, olli ta moistus iduimust
temma süddame peale sanud, ja sedda en-
nam mäksis temma õigus seikide melest:
sest temma waggaadus ei olnud mitte tem-

ma ennese jut, waid igganees nõgai sedda
temma viisist ja kõmbest. Kui nijuggiine
mees surrennisse peál on, kelle süddaa lõbb
siis mitte Jummalala pole! Iggast perrest
tõttasid sepärrast, veel Ardo Janit waats-
ma — emmad ja issad, kes isse kui lapsed
temma ees mängind, tullid omma lastega
— iggaühel messi silmas — „kas náte,
kui wanna taat lähháb.“ Yah, ütles mon-
ni teime: „kui meie osfame, ommad lapsed
öige tele sata, siis olli se temma, kes meid
juhhatas.“ Ka olli monni senna tulnud,
kes temma meest furiaste olli pahbandand;
fest sedja õigem ñi nimene on, sedda en-
nam vihkaid tedda mitto, ja mis õige inni-
menne wabhesk lõggematta eksib, sej on
polhe õrmotöö jut — agaa mis aios tem-
ma vihkaaid nüüd senna? ei muuid, kui
nende hinge kahhetsemisse — ja se aias
Jummalala pole. Nenda sadab se wagga,
isseenlast taewa ja teisi — surno laua
pealt weel ta putsub. Agga olleks õts